

(VÁR)NI, (VÁR)NI, (VÁR)NI

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 1. szám, 2019. január 4.

Nagy Gazsival évtizedekig szoros barátságban voltunk, sok tucat levél a bizonyíték rá. Aztán a rendszerváltás után a némileg különböző álláspontok széjjelebb taszították kapcsolatunkat. Amint az lenni szokott, külső ármánykodások hathatós segítségével. Persze, ebben az a valós tény sem sokat segített, hogy azon szerkesztők közé tartoztam, akik visszaadták elhíresült Nagy Imre-versét. Nem félelemből, egy kis vagányság mindig szorult belém. Ráadásul akkor még folyóiratunknak más volt a felelősséget vállaló főszerkesztője, nyugodtan tolhattam volna rá a verset. Szakmai kifogásaim voltak. Akkortájt foglalkoztam Kassák ürügyén a század eleji plakátversekkel, a bennük mocorgó, meglehetősen szolid poétikai értékekkel. Egyben viszont valóban vétkeztem: bizonyos társadalmi szituációkban önmagában a bátorság is jelentős esztétikai értéké válhat. Mindez az 56-os mártír szobrának alattomos elpakolásáról jutott eszembe jó négy évtized múltán. Némileg összekapcsolva korábbi motyogásommal, amit most már – a Várnegyed körül várható diktatórikus, valamiféle „méltóságot” védő rendszer kiépítésével – ideje, hogy le is írjak: ennek a kormánynak a Várba költöztetése történelmi bűn. A részletek kibontására, akár csak a bő évtizede jól megfizetett, három 2/3-os vereséget elszenvedő, személyekben alig változó ellenzék tragikomikus totyogására nem kínál teret egy glosszintás. A nagyobb ívek megrajzolását pedig szellemileg talán nem is bírná ez az aggódó klaviatúra. Mi maradhat a jámbor, megöregedett hazafinak: figyelni és (vár)NI.